

Arrest

nr. 91 391 van 12 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die loco advocaat W. VANDEVOORDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 7 februari 2012 een asielaanvraag in. Op 25 juli 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u op 23 augustus 1972 geboren in Jalalpur Jattan, district Gujrat, provincie Punjab. Na het overlijden van uw broer en uw vader raakte

u verwickeld in een grondconflict met F. en N. C.. Zij beweerden dat uw vader de gronden aan hen had verkocht. Volgens u was dit echter niet het geval. U werd door hen bedreigd en ging naar de politie. Zij wilden u echter niet helpen. U besloot om hulp te vragen bij M. S., een invloedrijk persoon die erom bekend stond mensen tegen betaling te helpen. Hij liet u bij hem werken. Eén van uw taken was zijn dochter naar school vervoeren. Op een dag bracht u haar weg. Het bleek dat ze een relatie had met S. G. en dat zij besloten hadden te trouwen. U vervoerde hen naar Gujrat. Van daaruit reed S. met de wagen naar Lahore. U ging mee omdat u volgens P. niet meer kon terugkeren. Haar vader zou u immers vermoorden omwille van uw betrokkenheid bij de kwestie. Ze gaf u wat geld en u vluchtte naar Karachi. Daar las u enkele dagen later in de krant dat P. en S. vermoord werden. U kreeg angst en besloot Pakistan te verlaten. In 2007 reisde u naar Griekenland. Daar bleef u 2 tot 2,5 jaar. Omdat u ziek was, besloot u in 2010 terug te keren naar Pakistan. U keerde terug en verbleef in Rawalpindi. U ging naar het ziekenhuis om u te laten verzorgen. Op een dag probeerden drie personen u te ontvoeren toen u het ziekenhuis verliet. U verdenkt de mensen van M. S.. U kreeg angst en besloot Pakistan opnieuw te verlaten. Ongeveer in maart 2011 reist u naar Iran. In Teheran nam u het vliegtuig naar een onbekende bestemming in Europa. Daar verbleef u een tot anderhalve maand alvorens per wagen naar België te reizen. In augustus of september 2011 komt u in België aan. Uit angst voor repatriëring naar Griekenland durft u geen asiel aanvragen. Uiteindelijk vraag u op 7 februari 2012 toch asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele identiteitskaart voor. Tevens legt u kopies voor van medische rapporten en een medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire regularisaties..

Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat de vluchtmotieven die u inroept niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève die immers voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt dat u Pakistan ontvlucht bent uit angst voor M. S. en zijn mensen. Zij zouden u willen vermoorden omdat hij denkt dat u op de hoogte was van de relatie die zijn dochter P. had met S. en omdat u hulp zou hebben geboden toen P. en S. wegvluchtten om te trouwen. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit kan worden geconcludeerd dat dit vluchtmotief ressorteert onder de criteria van de Conventie van Genève.

U haalt verder nog aan dat de oorsprong van uw problemen ligt in een grondconflict dat u zou hebben gehad met F. en N. C.. Deze mensen zou u echter niet meer vrezen aangezien zij u in andere provincies niet zouden kunnen opzoeken (CGVS, p. 14, 15, 19, 23, 26, 28).

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt die erop wijzen dat u omwille van één van de in de Vluchtelingenconventie voorziene criteria bescherming ontzegd werd door de Pakistaanse autoriteiten. Hoewel u verklaart dat de Pakistaanse politie u niet zou willen helpen, wijt u deze onwil immers aan de algemeen geldende corruptie binnen de Pakistaanse politie. Bovendien dient worden vastgesteld dat u na de voorgehouden ontvoeringspoging nooit naar de politie bent geweest zodat allerminst kan worden geconcludeerd dat u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten. Uw bewering dat de Pakistaanse politie u niet wilt helpen is gestoeld op één ervaring die u voor uw eerste vertrek uit uw land van herkomst zou hebben gehad met de Pakistaanse politiediensten. Het betrof hier echter een heel andere kwestie (CGVS, p. 10, 14, 24). Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat u geen beroep kunt doen op de bescherming van de lokale autoriteiten omwille van één van de in de Vluchtelingenconventie voorziene criteria.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen vluchtmotieven buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Na uw terugkeer uit Griekenland zouden drie mensen van M. S. getracht hebben u te ontvoeren toen u het ziekenhuis in Rawalpindi verliet (CGVS, p. 13, 14). Wanneer deze voorgehouden gebeurtenis precies zou hebben plaatsgevonden weet u echter niet. Verder dan te stellen dat het eind 2010, in de winter, moet zijn gebeurd, komt u niet. Dit is echter te vaag voor zo een ingrijpende gebeurtenis. U stelt wel dat het een tweetal maanden na uw terugkeer moet gebeurd zijn (CGVS, p. 21, 22). Het blijkt echter dat u ook niet precies kunt zeggen wanneer u zou zijn teruggekeerd naar Pakistan. Een preciezere tijdsaanduiding dan begin winter, eind zomer 2010 kunt u niet geven. Over uw terugkeer kunt u overigens geen enkel begin van bewijs voorleggen. Dit ondanks het feit dat u met een brief van de

ambassade zou zijn teruggekeerd (CGVS, p. 4, 5, 20, 21) . U legt bovendien nog afwijkende verklaringen af over het precieze tijdstip van uw tweede vertrek uit Pakistan. Aanvankelijk verklaart u immers dat u in 2010 voor de tweede maal Pakistan zou hebben verlaten (CGVS, p. 5). Later verklaart u dan weer dat u in 2011, rond de derde of de vierde maand, Pakistan de tweede maal zou hebben verlaten (CGVS, p. 6).

Volgens u zou M. S. u nog steeds viseren omwille van de gebeurtenissen die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw eerste vlucht uit Pakistan in 2007. Het is dan ook opmerkelijk dat u in 2010 zou besloten hebben om vrijwillig terug te keren naar Pakistan. Het blijkt bovendien dat u niet eens een poging hebt ondernomen om voor uw voorgehouden terugkeer na te gaan of u nog steeds gevaar zou lopen in Pakistan (CGVS, p. 20, 21). Dit alles valt allerminst te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging.

U zou in 2007 problemen hebben gekregen doordat M. S. u ervan verdacht op de hoogte te zijn geweest van de relatie van zijn dochter, P., en hij u ervan verdacht betrokken te zijn geweest bij haar vlucht. U werkte in die periode voor M. S. nadat u in eerste instantie zijn hulp had ingeroepen bij een grondconflict dat was ontstaan na de dood van uw vader. Uiteindelijk zou M. S. zijn dochter en haar vriend, S., hebben vermoord. Dit nieuws zou u in de krant hebben gelezen. Hierdoor zou u angst hebben gekregen en besloot u om uw land van herkomst een eerste maal te ontvluchten. Het blijkt evenwel dat u niet kunt zeggen wanneer uw vader precies gestorven zou zijn. U kan alleen zeggen dat het 2005 of 2006 moet zijn geweest. Dit is opmerkelijk aangezien hij samen met uw broer door een ongeval om het leven zou zijn gekomen (CGVS, p. 8, 18). Vervolgens moet worden vastgesteld dat u evenmin precies kunt zeggen wanneer u samen met P. en S. zou zijn gevlucht. Voorts kunt u niet zeggen wanneer zij beiden vermoord zouden zijn (CGVS, p. 11, 24, 25, 26). U weet evenmin in welke krant u het bericht over hun dood had gelezen (CGVS, p. 12). Wanneer u toen precies Pakistan verliet weet u niet meer (CGVS, p. 7, 8). U geeft telkens vage tijdsaanduidingen zoals eind 2005 of eind 2007. Meer nauwkeurige tijdsaanduidingen kunt u echter niet geven. Hoewel het misschien nog enigszins begrijpelijk is dat u de precieze data niet meer kent, mag er gezien de impact die deze voorgehouden gebeurtenissen op uw leven moeten hebben gehad, toch verwacht worden dat u deze gebeurtenissen nauwkeuriger kunt situeren in de tijd.

U legt verder afwijkende verklaringen af over uw voorgehouden betrokkenheid bij de vlucht van P. en S.. Initeel verklaart u immers dat u P. naar haar school had gebracht. Daar stond haar vriend S. haar op te wachten waarna jullie met zijn drieën verder zouden zijn gereisd (CGVS, p. 11). Later verklaarde u echter dat u P. niet naar school had gebracht. U zou met haar naar Gujrat gereden zijn. In Gujrat zou S. jullie hebben opgewacht (CGVS, p. 15). Hoewel het hier een gebeurtenis betreft die zich vijf jaar geleden zou hebben afgespeeld mag er gezien de impact worden verwacht dat u nog zou weten hoe deze gebeurtenis verlopen zou zijn. Dergelijke discrepanties doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u ingeroepen vluchtrelaas.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u blijkbaar bewust heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Aan de Dienst Vreemdelingenzaken had u immers verklaard dat u pas op 1 februari 2012 in België zou zijn toegekomen. Bij het begin van het gehoor op het CGVS geeft u echter toe dat u reeds sinds augustus of september 2011 in België zou hebben verbleven. U stelt dat u angst had om onmiddellijk asiel aan te vragen omdat u vreesde naar Griekenland gerepatriëerd te worden (CGVS, p. 2). Deze verklaring is echter niet afdoende. Dergelijke discrepanties in uw verklaringen doen twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen. Bovendien valt het feit dat u reeds meerdere maanden in België was vooraleer u asiel aanvraag, niet te rijmen met uw bewering nood aan bescherming te hebben. Van iemand die nood heeft aan internationale bescherming mag worden verwacht dat hij de bevoegde instanties onmiddellijk correct informeert en dat hij deze bescherming zo snel mogelijk aanvraagt.

Voorts dient nog worden vastgesteld dat u vage en onsamenvangende verklaringen aflegt over uw reisweg. Zoals eerder gesteld weet u niet precies wanneer u Pakistan voor de tweede maal verliet en naar Iran reisde. Vervolgens blijkt dat u niet weet wanneer u Iran per vliegtuig verliet en met welke maatschappij u toen gereisd zou hebben. Ook de bestemming van deze reis kent u niet. Het zou een klein land in Europa geweest zijn, u vermoedt dat het Roemenië was. Gezien het feit dat u hier 1 tot 1,5 maand verbleven zou hebben mag echter worden verwacht dat u precies weet over welk land het hier zou gaan (CGVS, p. 6, 7).

Tot slot moet worden aangestipt dat u enkel een identiteitskaart kunt voorleggen. U kunt geen enkel feitelijk bewijs voorleggen dat uw asielrelaas of uw reisweg op welke wijze dan ook ondersteunt (CGVS, p. 26). Aanvankelijk beweert u trouwens nog dat uw paspoort ergens in Pakistan zou liggen. Later verklaart u dan weer dat uw paspoort nog in Griekenland zou zijn (CGVS, p. 3, 25).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate uw algehele geloofwaardigheid en die van uw asielrelaas in het bijzonder. De status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook evenmin worden toegekend.

Daarnaast dient eveneens te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS erkent dat het Noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

Tot slot dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen **medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève**, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart is een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst maar doet geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De medische rapporten bevatten evenmin gegevens die bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Uw claim dat u zich bepaalde zaken niet kunt herinneren door uw ziekte vindt evenmin steun in de medische rapporten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 vreemdelingenwet in samenhang met artikel 1 Conventie van Genève (geen toekenning van de vluchtelingenstatus), in een tweede middel de schending van artikel 48/4 vreemdelingenwet (geen toekenning van subsidiaire bescherming), in een derde middel de schending van artikel 3 EVRM (foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst) en in een vierde middel de gezamenlijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat

verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het beroep vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

3.2. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn.

In deze benadrukt de Raad tevens dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de on gegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod in casu non*.

3.3. Verzoeker meent dat het duidelijk en ontegensprekelijk blijkt uit het asielaanvraag dat zijn problemen in het land van herkomst hun oorsprong vinden in een grondconflict. Aangezien de personen die verzoeker bedreigen nog steeds over een sterke aanwezigheid en invloed beschikken, is er geen reden om aan te nemen dat verzoeker geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Pakistan.

3.3.1. Daar waar verzoeker meent dat hij tijdens het gehoor op het CGVS een groot aantal details wist te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van zijn asielaanvraag en dat zijn asielaanvraag als duidelijk doorleefd naar voren komt, stelt de Raad vast dat deze beweringen geen grondslag vinden in het gehoorverslag, noch blijken uit andere elementen uit het administratief dossier. Ook daar waar verzoeker stelt dat "*Het CGVS herneemt in de motivering van de bestreden beslissing de feitelijke uiteenzetting van Verzoeker, en volstaat met de vermelding dat dit ongeloofwaardig overkomt*", gaat verzoeker volledig voorbij aan de uitgebreide motivering en conclusies van de bestreden beslissing, dewelke de Raad bijtreedt.

3.4. Op elke kandidaat-vluchteling rust de verplichting om in elke fase van het onderzoek zijn asielaanvraag zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent

verhaal te vertellen. De voorgehouden vervolgingsfeiten zouden hierbij in het geheugen gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan; zij vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en zijn van determinerende invloed geweest op verzoekers verdere leven. Derhalve vormen stress, wantrouwen, zenuwen, emotionele omstandigheden en lange periodes van mentale druk geen aanvaardbare verschooning.

3.4.1. Verzoekers asielrelaas berust op loutere beweringen en is uitermate vaag, onsamenhangend, lacunair, tegenstrijdig, niet geadstrueerd en ongeloofwaardig. Verzoeker haalt geen enkele concrete, objectieve indicatie aan waaruit zou kunnen blijken dat hij ten gevolge van de vlucht van P. en S. is moeten vluchten, noch dat de mensen van M.S. hem probeerden te ontvoeren of hem nog altijd zouden zoeken. Tevens stelde de commissaris-generaal in deze terecht vast dat verzoekers problemen niet zijn ingegeven door één van de in het Verdrag van Genève vermelde criteria en dat hij inzake zijn voorgehouden vrees voor vervolging door (de mensen van) M. S. en de beweerde poging tot ontvoering evenmin een beroep heeft gedaan op nationale bescherming. In deze gaat de Raad ervan uit dat verzoekers verwijzing in het verzoekschrift naar de Taliban, gezien dit element vreemd is aan verzoekers asielrelaas, berust op een materiële onzorgvuldigheid.

3.5. Voorts stelt de Raad vast dat geenszins blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker pogingen heeft ondernomen tot het verkrijgen van nuttige elementen. Waar verzoeker nog meent dat "*Bijgevolg is het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier van verzoeker geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen.*", stelt de Raad vast dat dergelijke motivering niet in de bestreden beslissing werd opgenomen, derhalve mist verzoekers verweer op dit punt feitelijke grond.

3.6. Verzoeker beperkt zich verder tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de bewijslast en de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en het vluchtelingenrecht, het maken van bonte beweringen, onder meer inzake de Pakistaanse politie, en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Pakistan alsook daarbuiten trieste realiteit zijn, en de lokale autoriteiten niet bij machte zijn op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio buiten Pakistan is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Ter illustratie citeert verzoeker bepaalde passages uit een rapport van *Amnesty International*. Door afwijzing van de asielaanvraag van verzoeker wordt hij de facto gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Pakistan. Hierdoor wordt artikel 3 EVRM geschonden.

4.3. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt er getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C- 465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een

beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

4.4. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet langer steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.5. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Indien de situatie in Pakistan, zoals aangebracht in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, inderdaad in bepaalde regio's verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land.

Het staat verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoeker dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen. De Raad stelt in deze vast dat de geciteerde passages uit het rapport van *Amnesty International* niets wijzigen aan de bij het administratieve dossier toegevoegde informatie.

Daar verzoeker niet afkomstig is uit de desbetreffende regio's, staat niets zijn terugkeer naar Pakistan in de weg.

4.6. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.7. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ernstige elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is. Er zijn dan ook geen redenen om in te gaan op de vraag tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

4.8. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK